

[Justitsministeren.]

nogle Udtalelser af et Mindretal i den Kommission, der var nedsat angaaende Tvangsakkord, og som afgav sin Betænkning i 1903, ledsaget af det Forslag, som efter at være blevet bearbejdet af Rigsdagen blev til Tvangsakkordloven af 1905. I denne Betænkning, som afgaves i 1903, er Spørgsmaalet om Nedskrivning af den Del af Panterrettigheder i fast Ejendom, som ligger udover Ejendommens Værdi, allerede fremme, og et Mindretal indenfor Kommissionen: Jacobsen, Olesen og Warburg, erklærer, at de ikke har kunnet føle sig tilfreds med Udkastet til § 20 — det er § 20 i den nuværende Tvangsakkordlov, som siger, at Panthavere berøres ikke af Akkorden.

„Den foreslaaede Bestemmelse“ — siger de — „medfører nemlig, at det ved Forberedelsen af og Afstemning om Akkorden er aldeles uvist, i hvilket Omfang de Fordringshavere, der have forskaffet sig et hvilket som helst Pant for deres Fordring, omfattes af den Akkord, som skal istandbringes, idet dette først afgøres, naar vedkommende Fordringshavere i en ubestemt Fremtid foranstalter Realisation af deres Pant. Den derved forarsagede Usikkerhed vil imidlertid ikke alene i høj Grad vanskeliggøre Opnaaelsen af en saadan paalidelig Oversigt over Skyldnerens Forhold, som efter vor Anskuelse bør være Grundlag for en Akkord, hvorved et Mindretal af Kreditorerne ifølge Loven tvinges til at nedskrive deres Fordringer paa Skyldneren“ — altsaa en Tvangsakkord — „men vil overhovedet bevirke, at det bliver mere eller mindre hensigtsløst at hjælpe Skyldneren til en Akkord. Et væsentligt Formaal for en Akkord er nemlig, at Skyldneren ved at erholde en virkelig Ordning af sine Gældsforhold sættes i Stand til at fortsætte sin Forretningsvirksomhed paa en sund Basis.“

Dette er en overordentlig klar Fastslaaen af, hvad der er Formaalet med en Akkord, og efter at have slaaet dette saa tydeligt fast følger de til:

„Naar imidlertid alle Fordringshavere, der have Pant for deres Fordring, ere berettigede til at udskyde den endelige Opgørelse af deres Mellemværende med Skyldneren, er det indlysende, at dette Formaal ikke vil kunne naas“ — nemlig at fortsætte Forretningen paa en sund Basis. „Vi have derfor under Forhandlingerne i Kommissionen stillet et Ændringsforslag til Udkastets § 20, hvorefter

det *under Akkordforhandlingen* bliver at afgøre, for hvor stor en Del af deres Fordring Panthavere ere dækkede ved deres Pant med den Virkning, at Panthaverne kun faa Ret til at deltage i Akkorden for det overskydende Beløb, men da paa den anden Side ogsaa miste deres Panteret for denne Del af deres Fordring, saasnart Akkorden er stadfæstet, fra hvilket Tidspunkt Fordringerne ifølge Udkastets § 32 normalt ikke kunne voxte ud over til deres oprindelige Beløb.“ Efter saaledes at have fastslaaet, at Panterrettighederne maa kunne skrives ned, vender Mindretallet i Kommissionen sig imod Flerallets Indvendinger, der er de samme, som er ført frem her i Dag, og siger:

„Naar Kommissionens Fleral har ment af Hensyn til Realkrediten ikke at kunne foreslaa nogen for Akkordordningen hensigtsmæssigere Regel end den i Udkastets § 20 indeholdte, tro vi, at dette Hensyn, hvis Betydningsfuldhed vi fuldt ud anerkende, er blevet noget overvurderet. Vort Forslag“ — og det er det samme Forslag, som nu er fremme — „gaar nemlig ikke ud paa at berøve en Panthaver nogen Sikkerhedsret, som hans Panteret giver ham, men tilsigter kun til Brug under Akkordopgørelsen at konstatere den virkelige Værdi af hans Pant paa en fuldt ud loyal og saa betryggende Maade, som Hensynet til, at Akkordforhandlingen ikke bør udstrækkes over for langt et Tidsrum, tilsiger. Panthaveren kan jo endda, hvis han skulde føle sig brøsthølden ved den paa Pantet satte Værdi, bevare sin Panteret i dens fulde Omfang ved at opgive sin personlige Fordring paa Akkordanten, ligesom han, hvis han omvendt skulde anse den paa hans Underpant satte Værdi for altfor høj, ved at fratage sin Panteret for det Beløb, for hvilket Pantet efter hans Anskuelse ikke yder ham Dækning, vil kunne opnaa at deltage i Akkorden for dette Beløb.“

Se, dette her kan jo ikke siges at være „agitatoriske Fraser“ eller Ting, som er ført frem i den øjeblikkelige Situation. Det er vel gennemtænkte Bemærkninger, som stammer fra Aaret 1903, og som fremsættes, før vi faar Tvangsakkorder. Det blev imidlertid skudt til Side af Flerallet, og Tvangsakkordloven blev i 1905 vedtaget i en Skikkelse, som ikke gør det muligt gennem en Tvangsakkord at nedskrive en Panthavers Fordring, naar den overstiger Ejendommens Værdi. Følgen deraf har været, saaledes som allerede det